

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΩΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 9 Μαρτίου 1953 (Π.Ο.Η.) Έτος Ζ'. Αριθ. 150 - Τιμή Φύλλου Αρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ἀπὸ τριμελούς ἐπιτροπῆς Κληρικῶν ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐξάμηρος δραχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000 Ἐξαμηνιαῖο: Ἐξάμ. δολ. 3.—Ἐτησίᾳ δολ. 6
Γραφεῖα: Ὁδὸς Τζωρτζ 6 Πλ. Κάνιγγος—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΚΡΙΣΕΙΣ

Τοῦ Πανερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Ἑνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
πρώην Φλωρίνης κ. κ. Χρυσοστόμου

Ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, δι' ἧς οἱ Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως Χριστοφόρος Χατζῆς καὶ Διανυλείας Πολύκαρπος Διώσης μεταμεληθέντες, διότι ἠκολούθησαν τὸ πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον δι' αἰτήσεώς των πρὸς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ἐγένοντο δεκτοὶ μὲ τὸν Ἐπισκοπικὸν βαθμὸν των.

«Ὁ Ραδιφωνικὸς σταθμὸς καὶ ὁ ἡμερήσιος τύπος τῶν Ἀθηνῶν ἀνεκοίνωσαν χθὲς εἰς τὸ κοινόν, ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρος Χατζῆς καὶ Διανυλείας κ. Πολύκαρπος Διώσης μεταμεληθέντες διότι ἠκολούθησαν τὸ πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον καὶ ζητήσαντες τὸ ἔλεος καὶ τὴν συγγνώμην τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, συνεχώρηθησαν οὗτοι ὑπὸ τοῦ 17μηνος ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου, γενόμενοι δεκτοὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, μὲ τὸν Ἐπισκοπικὸν βαθμὸν, ὃν ἔλαβον παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, τῆς προαδρευομένης τότε ὑπὸ τοῦ αἰδίου Δημητριάδος Κυροῦ Γερμανοῦ.

Διὰ τὴν πλήρη κατανόησιν καὶ δικαίαν κρίσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ ἀναθεωρητικοῦ Δικαστηρίου θεωροῦμεν ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἐκθέσωμεν ἐν ὀλίγοις τὸ ἱστορικὸν τῆς υποθέσεως τῶν ὡς ἄνω δύο Ἐπισκόπων.

Οἱ ἐν λόγῳ κληρικοί, ὡς ἀρχιμανδρίται τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας προσῆλθον τὸ 1935 εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ψηφισθέντες καὶ χειροτονηθέντες ἐπίσκοποι ὑπὸ τοῦ τότε προέδρου τῆς ἐκκλησίας, τοῦ αἰδίου Μητροπολίτου Δημητριάδος Κυροῦ Γερμανοῦ, συμφήφων ὄντων τοῦ τότε καὶ νῦν Μητροπολίτου Ζακύνθου Χρυσοστόμου, καὶ τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου. Μετὰ τὴν καθάρσιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πρωτοβαθμίου ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς κρατοῦσης ἐκκλησίας προσέφυγον οὗτοι εἰς τὸ δευτεροβάθμιον δικαστήριον, ὅτε ἀπέλλαξε μὲν αὐτοὺς τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως καὶ τῆς ἐξορίας, ἀλλὰ δὲν ἀνεγνώρισεν

τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν, ὃν ἔλαβον οὗτοι ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Τὴν μὴ ἀναγνώρισιν ὅμως αὐτῶν, ὡς ἐπισκόπων, καὶ τὸν ὑποβιβασμὸν των εἰς τὸν ἱερατικὸν βαθμὸν, τὸν ἀποτελοῦντα ἱεροσυλίαν κατὰ τὸν 29ον Κανόνα τῆς 4ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δὲν ἀπεδέχθησαν οὗτοι, καὶ ἐπὶ ὁκταετίαν ὅλην δὲν ἐλειτούργησαν οὔτε ὡς ἱερεῖς ἀλλ' οὔτε ὡς ἀρχιερεῖς, ἐκτὸς μιᾶς λειτουργίας, ἣν ἐτέλεσαν ὡς ἀρχιερεῖς, κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν των, εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Κύμης μὲ τὴν ἄδειαν καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ τότε Ἁγίου Καρυστίας καὶ νῦν Χίου, κ. Παντελεήμονος, θεωροῦντος καὶ τούτου ἱεροσύλον τὴν ἀπόφασιν τοῦ δευτεροβαθμίου δικαστηρίου τῆς κρατοῦσης ἐκκλησίας. Μετὰ πάροδον δὲ ὁκταετίας ὅλης δι' αἰτήσεώς των προσῆλθον ἐκ νέου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ ἥσκησαν τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τοῦ ἐπισκόπου ἐπὶ μίαν ἐπίσης ὁκταετίαν, προβάντες Συνοδικῇ διαγνώμῃ εἰς ἐγκαίρια νῶων καὶ χειροτονίας ἱερέων καὶ διακόνων. Τούτου ἕνεκα ἐκ νέου οὗτοι καθιρέθησαν ὑπὸ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, τῆς κρατοῦσης ἐκκλησίας, ὅτε κατεδίκασεν αὐτοὺς διὰ τὴν παλινβουλίαν των, καὶ εἰς περιορισμὸν εἰς μίαν Μονήν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην οὗτοι ἔδειξαν ὄντως σταθεράν καὶ ἀκλόνητον ἔμμονήν εἰς τὸ ἐκ παραδόσεως ἡμερολογιακὸν καθεστῶς, μὴ δειλιάσαντες νὰ υποστῶσι καὶ τὰ δεινὰ ἐπ' ἀκλόνητα τοῦ ἀγρίου καὶ ἀντιχριστιανικοῦ διωγμοῦ, ὃν ἤγειρεν ἐν ὀνόματι τοῦ εἰρηνάρχου Χριστοῦ ἡ καινοτομία τοῦ Ἱεραρχία τῆς Κρατοῦσης ἐκκλησίας ἐπὶ κυβερνήσεως τοῦ κ. Σοφοκλῆ Βενιζέλου.

Ἐλευθερωθέντες δὲ κατόπιν οὗτοι, μετὰ τῶν λοιπῶν συνεξοριστῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀρχιερέων ἐπὶ κυβερνήσεως Ν. Πλαστήρα ἤσκηον ἐλευθέρως τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τοῦ Ἐπισκόπου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν μέχρι τῆς παραίτησεως τῆς Κυβερνήσεως Πλαστήρα—Βενιζέλου.

Ἐπὶ δὲ τῆς ὑπηρεσιακῆς Κυβερνήσεως κ.Α. Κιουσοπούλου παρητήθησαν οἱ ἐν λόγῳ ἐπίσκοποι τῆς ἐνεργοῦς ὑπηρεσίας, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ τῆς ἐμμονῆς των εἰς τὸ παλαιὸν ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ὡς διαβεβαιούται ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτῶν ὑπογεγραμμένου σχετικοῦ πρακτικοῦ.

Καὶ νῦν οἱ εἰρημένοι ἐπίσκοποι συνεπεία αἰτήσεως των, δι' ἧς ἐξεδήλωσαν μετάνοιαν ἐκ νέου καὶ ἐζήτησαν τὸ ἔλεος τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπ' Αὐτῆς μετὰ τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν των. Τοῦτο εἶναι ἐν περιλήψει καὶ δυνατῇ συντομίᾳ τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως των ὡς ἄνω ἐπισκόπων.

Ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς οἱ ἐν λόγῳ ἐπίσκοποι ἀπηλλάγησαν τῆς καθαιρέσεως καὶ ἐγένοντο δεκτοὶ ὡς ἐπίσκοποι, δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ ἐξῆς συμπεράσματα.

α) Ὅτι καθιερέθησαν οὗτοι δις ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας διὰ λόγους ἡμερολογιακοὺς, διὸ καὶ οὗτοι, ὅταν κατεδίκάζον τὸ παλαιὸν ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐδέχοντο τὸ Γρηγοριανόν, συνεχωροῦντο.

β) Ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου ἀνατρέπει ἄρδην τὰς ἀντιθέτους ἀποφάσεις τοῦ πρωτοβαθμίου καὶ δευτεροβαθμίου δικαστηρίου τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας.

γ) Ἡ ἀπόφασις αὕτη διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ, ὃν ἔλαβον οἱ ἐν λόγῳ ἐπίσκοποι παρὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀρχιερέων, ἀκυροῖ καὶ τὴν διῆθεν καθάρισιν καὶ τῶν τελευταίων τούτων, ὡς καὶ παντὸς ἄλλου κληρικοῦ καθαιρεθέντος διὰ λόγους ἡμερολογιακοὺς. Καὶ τοῦτο, διότι δὲν δύνανται νὰ θεωρῶνται ὡς καθιερωμένοι οἱ Ἀρχιερεῖς οὗτοι, ὧν αἱ ἐκκλησιαστικαὶ πράξεις ἀναγνωρίζονται ὡς Κανονικαὶ καὶ ἔγκυροι, καὶ τοιαῦτα δὲν ἐπαναλαμβάνονται.

δ) Ἡ ἀπόφασις αὕτη καταδικάζει καὶ ἀκυροῖ τὴν προηγηθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς διαρκoῦς Συνόδου, ἣτις ἐκήρυξε Συνοδικῇ ἀποφάσει ἀκύρους ὅλας τὰς πράξεις τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀρχιερέων καὶ ἱερέων καὶ διέταξε τὴν ἐπανάληψιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν νεοημερολογιτῶν ἱερέων πρὸς διασυρμὸν τοῦ κύρους τῶν Μυστηρίων.

ε) Ἡ ἀπόφασις αὕτη καταδικάζει τὰ βάρβαρα καὶ μεσαιωνικὰ μέτρα, ἅτινα εἰσηγήθη ἡ ἱεραρχία τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, καὶ ἐφήρμοσε δυστυχῶς κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν Ἀρχιερέων καὶ ἱερέων μετὰ ὅλην τὴν ἀγριότητα ἡ Κυβέρνησις Βενιζέλου παρὰ τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ τὰς θεμελιώδεις Διατάξεις τοῦ Συντάγματος, τοῦ σεβομένου τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν, ὡς ἱερὰν καὶ ἀπαραβίαστον. Καὶ τοῦτο διότι, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου ἀνεγνώρισε τὸ ἔγκυρον τῶν ἐκκλησιαστικῶν πράξεων τῶν παλαιοημερολογιτῶν κληρικῶν, οἵκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι οἱ τελευταῖοι οὗτοι διέκοψαν μετὰ τῆς κρατούσης ἱεραρχίας τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν διὰ λόγους ἡμερολογιακοὺς, ἐπιβαλλομένους ὑπὸ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ συνεπῶς οὗτοι ἦσαν ἄξιοι ὡς ἀκριβεῖς τηρεῖται τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἀποφάσεων πανορθοδόξων Συνόδων,

οὐχὶ σκληροὶ καὶ ἀπληροῦς διωγμοῦ, ἀλλὰ ἐπαίνοιο καὶ θαυμασμοῦ διὰ τὴν ἀνδριὴν στάσιν αὐτῶν.

στ) Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου καταδικάζει συλλήβδην ὅλας ἐκεῖνας τὰς Κυβερνήσεις, αἵτινες εἶχον τὴν δουλοπρέπειαν νὰ ἐκτελέσωσιν ἄνευ οὐδενὸς ἐλέγχου τὰς διαταγὰς τῆς κρατούσης ἱεραρχίας.

ζ) Ἡ ἀπόφασις αὕτη διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν πράξεων τῶν παλαιοημερολογιτῶν κληρικῶν καταρρίπτει καὶ τὸ κύρος ὅλων τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων, τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, εἰς ἃ, παρὰ τὸν 9ον Κανόνα τῆς Δι. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὸν ἀπαγορεύοντα τὴν προσφυγὴν τῶν κληρικῶν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἐνήγαγον οἱ ἀρχιερεῖς τῆς κρατούσης ἐκκλησίας τοὺς παλαιοημερολογίτας κληρικοὺς ἅτινα ἀδίκως κατεδίκάζον αὐτοὺς ἐπὶ ἀντιποιήσῃ διῆθεν Ἀρχῇ. Διότι ἡ ἀντιποιήσις τῆς Ἀρχῆς δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ δι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐγκύρους καθιερωμένους Κληρικούς, πολλῶ δὲ μᾶλλον διὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας Κληρικούς, ὧν αἱ ἐκτικαὶ πράξεις ἀνεγνώρισθησαν ὡς ἔγκυροι ὑπὸ τοῦ ἀναθεωρητικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου διότι τὰ χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ἡ κλήσις τοῦ Θεοῦ εἰσὶν ἀμεταμέλητα καὶ ἀνεξάλειπτα (Ρωμ. 12—22).

η) Ποῖαν ἀπολογίαν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ οἱ Ἕλληνες δικασταί, οἵτινες ἐλαφρῶς τῇ συνειδήσει κατεδίκασαν ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς τοὺς στυλοβάτας τούτους τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ σθεναροὺς ἀμύντορας τῶν ἀποφάσεων πανορθοδόξων Συνόδων ὡς ἀγύρτας διῆθεν καὶ ἀπατεῶνας; διότι ὡς τοιοῦτους ἐχαρakterίσσε τούτους ἀδίκως ἡ κρατούσα ἱεραρχία.

θ) Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου, μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἐλέγχει ἐμμέσως καὶ δικαίως τὴν κρατούσαν ἱεραρχίαν, ὅτι κατήγγειλεν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια τοὺς παλαιοημερολογίτας ἀρχιερεῖς ἐξ ἐγωῖσμοῦ καὶ ἐμπαθείας, καὶ ὅχι ἐπὶ ἀντιποιήσῃ διῆθεν ἀρχῇ, ἐφ' ἧς ἐστῆριξαν τὴν καταγγελίαν των.

Διότι δὲν ἀγνοοῦν καὶ οὗτοι, ὡς ἀρχιερεῖς, ὅτι ἡ καθάρισις ἐνὸς κληρικοῦ, οὐ μόνον ἡ ἀντικανονικὴ καὶ ἄκυρος, ὡς εἶναι ἡ τῶν παλαιοημερολογιτῶν κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἔγκυρος δὲν ἰσχύει νὰ ἀπογυμνώσῃ αὐτὸν τῆς θείας χάριτος, καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ κατὰ τὴν δροτὴν ἀντίληψιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν, ὡς ἐφθην εἰπών.

ι) Καὶ τελευταῖον, ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ ἀναθεωρητικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου πόρρω ἀπέχει τῆς ἀληθείας, ὅταν διατείνεται, ὅτι ἡ ἐκκλησία προέβη εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ δεχθῇ εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς τοὺς μεταμεληθέντας ἐπισκόπους μετὰ τὸν ἐπισκοπικὸν αὐτῶν βαθμὸν χάριν τῆς ἐνώσεως τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους. Διότι μετὰ τὴν προσχώρησιν τῶν ὡς ἄνω μεταμεληθέντων ἐπισκόπων εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐνότης τῆς ἐκκλησίας, ἀλλ' εὐρύνεται ἐτι μᾶλλον τὸ χάσμα τῆς διαιρέσεως, καὶ ἐκτίθεται ὅλος δωρεὰν εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν τὸ

κύρος, ἡ ἀξιοπρέπεια, καὶ ἡ ὁρθοφροσύνη τῆς ἱεραρχίας εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς Θείας Λατρείας.

Εἶναι ὄντως λυπηρὸν καὶ λίαν ἀποκαρδιωτικὸν νὰ μὴ θέλῃ ἡ κρατοῦσα ἱεραρχία νὰ κατανοήσῃ, ὅτι τὸ παλαιοημερολογικὸν ζήτημα δὲν εἶναι ζήτημα ἀρχερῶν, ἀλλὰ ζήτημα ἑκατοντάδων χιλιάδων ὁρθοδόξου καὶ ἐθνικόφρονος ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐννοοῦντος καὶ νὰ γένηται, νὰ παραμείνῃ πιστὸς εἰς τὰς παραδόσεις τῆς ἐκκλησίας, ἥτις φυσικῶς θὰ ἐνώτῃ τὰ διεστώτα μέρη τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας, τότε καὶ μόνον ὅταν ἀρθῇ τὸ αἷτιον τῆς διωρέσεως, ὅπερ εἶναι τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐπανέλθῃ τὸ Ἰουλιανὸν τοιοῦτον.

Τοῦτο βεβαίως δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ μιᾶς Πανορθοδόξου Συνόδου. Καὶ ἐπειδὴ ὁ νῦν καιρὸς λόγῳ τῆς ἀνωμάλου πολιτικῆς καταστάσεως, εἶναι ἀκατάλληλος διὰ τὴν σύγκλησιν Αὐτῆς, ἐνδείκνυται πρὸς προπαρασκευὴν αὐτῆς, τὸ γε νῦν νὰ ἀφεθῶ-

σιν ἐλεύθεροι οἱ παλαιοημερολογίται νὰ θρησκευώσι, συμφώνως ἄλλως τε πρὸς τὸ Σύνταγμα, κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς Θρησκευτικῆς αὐτῶν συνειδήσεως. Καὶ τοῦτο μέχρι τῆς ὁριστικῆς λύσεως τοῦ ἐπιδίκου τουτοῦ ζητήματος ὑπὸ μιᾶς Πανορθοδόξου Συνόδου μόνης ἀρμοδίας νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ τὴν κανονικὴν καὶ ἔγκυρον λύσιν του.

Σφραγίζομεν τὰς ὡς ἄνω κρίσεις ἡμῶν μὲ τὰ ἀξιωματικὰ ῥήματα τοῦ σοφοῦ Ἰωσήφ τοῦ Βρυεννίου. «Ὅχι ἀρνησόμεθ' ἡμεῖς Σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευδόμεθ' ἡμεῖς Σε πατροπαράδοτον σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθ' ἡμεῖς Σε φίλη Εὐσέβεια, ἐν Σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν Σοὶ ζῶμεν, καὶ ἐν Σοὶ κοιμηθησόμεθα. Καὶ εἰ ὁ καιρὸς τὸ ἀπαιτήσῃ, καὶ μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνηξόμεθα». Τομ. Β'.

Ὁ πρῶτος Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΣΗΜ.—Αἱ ἀνωτέρω κρίσεις ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς ἡμερησίας Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας «Ἐθνικὸς Κήρυξ» καὶ «Ἀλλαγὴ».

ΟΣΟΙ ΠΙΣΤΟΙ—ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ

Ἡ ρ ός

«Ἀπαντας τοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος ἀκολουθοῦν τοῦ Πατρὸς καὶ Ὁρθοδόξου Παλαίου Ἡμερολογίου Ἑλληρεκεοὺς καὶ Λαϊκοὺς ἔδον ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν ἀπονέμομεν

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί. Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε,

«**Στώμεν καλῶς.**» Τὴν φωνὴν, ταύτην τὴν ὁποῖαν ἐξεφώνησεν ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ πρὸς τὰς Ἀγγελικὰς Δυνάμεις κατὰ τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πτώσιν τοῦ Ἑωσφόρου καὶ τῶν ἀκολουθησάντων αὐτὸν ἀποστατικῶν δυνάμεων τῶν δαιμόνων, ἀπ' αὐθύνουμεν καὶ ἡμεῖς, πρὸς πάντας Ὑμᾶς σήμερον. «**Στώμεν καλῶς.**»

Ἐκ τοῦ καθημερινοῦ τύπου καὶ ἐκ τῶν ραδιοφωνῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἐφρόντισεν ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ διασαλπίσῃ ἀνὰ τὸν τετραπέρατον κόσμον, **θὰ ἐμάθετε ἀσφαλῶς τὴν ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ὁρθοδόξου παρατάξεως, καὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, καὶ τὴν ἐκ νέου ἐκάνοδον εἰς τὴν νεοημερολογικὴν Ἐκκλησίαν, τῶν πρῶν Ἑπισκόπων ἡμῶν Χριστιανουπόλεως Χριστοφόρου Χατζῆ καὶ Διανλείας Πολυκάρπου Διώση ἐπιστρεφάντων ἐπὶ τὸν ἴδιον ἕμετον, κατὰ τὴν Γραφικὴν ρῆσιν.**

Ποῖοι λόγοι ὤθησαν τοὺς ἀνωτέρω εἰς τὴν ὀχι τιμητικὴν δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκαίσχυντον καὶ προδοτικὴν αὐτὴν πράξιν, θὰ ἀποκαλυφθῶσιν ἐν καιρῷ. Πάντως λόγοι ἰδιοτελείας, συμφερόντων, δειλίας, ἀστασίας φρενῶν, καὶ ἐξ ὁλοκλήρου ἑλλειψος φιλοτίμου. **Ἀσφαλῶς ὅμως, οὐδέποτε, καὶ μὴ ριάκις ΟΧΙ,** ὅτι ἐπληροφορήθησαν ἤδη : ὅτι δὲν βλάπτει δῆθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ νέον ἡμερολόγιον. Διότι τὰ ἀπὸ τοῦ 1945 μέχρι προχθὲς προφορικὰ καὶ γραπτὰ κηρύγματα τῶν ἀποδεικνύουσι περὶ τοῦ ἐναντίου.

Ἐπερὶ ἀστασίας τῶν φρενῶν αὐτῶν γνώμη

ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι : Κατὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου (1924) οὐτοὶ συνίστων—καὶ μάλιστα ὁ δεῦτερος ἐξ αὐτῶν—τὴν ἑμμερὴν τῶν πιστῶν εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἐνῷ αὐτὸς παραδόξως ἠκολούθει τὸ νέον !!! **Ὑπάρχουσιν οἱ μαρτυροῦντες καὶ βεβαιοῦντες.**

Κατὰ τὴν ἔξοδον εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ Παλαίου Ἡμερολογίου ἱερὸν ἀγῶνα τῶν Τριῶν Ἀρχιερέων Δημητριάδος, πρ. Φλωρίνης καὶ Ζακύνθου (1935) οἱ ἀνωτέρω Χριστοφόρος Χατζῆς καὶ Πολυκάρπος Διώσης, Ἀρχιμανδρίται ὄντες, προσῆλθον αὐτορμήτως, ἵνα προσφέρωσι τὰς υπηρεσίας των εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ζητήσαντες—ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν—ἵνα χειροτονηθῶσιν Ἀρχιερεῖς. **Καὶ ἐχειροτονήθησαν** ὑπὸ τῶν Τριῶν πράγματι, **πρᾶγμα τὸ ὅποτον οὐδέποτε θὰ ἐπετύγχανον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν νεοημερολογικῶν παραμένοντες.** Εἰσαχθέντες δὲ τότε εἰς δίκην, ὡς παλαιοημερολογίται, ὑπεβιβάσθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου, καὶ δειλιάσαντες καὶ μὴ λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν προφητικὴν παραγγελίαν «**δεῖλοι εἰς πόλεμον μὴ ἐξερχέσθωσαν**», ἐδέχθησαν τὴν καταδίκην, μέιναντες ἀδρανεῖς ἐπὶ μίαν δεκαετίαν περὶ τοῦ, ἥτοι μέχρι τοῦ 1945, ὅτε ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἐπανῆλθον εἰς τὴν ὁρθόδοξον Παλαιοημερολογικὴν παρατάξιν ἡμῶν, δηλώσαντες διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τὴν ἀπόφασιν των ταύτην πρὸς τὴν Διοίκησιν τῆς νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς ὁποίας καὶ διέκοψαν ἕκτοτε πᾶσαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν, λέγοντες καὶ

γράφοντες καὶ αὐτῆς καὶ τῶν ἐκπροσωπούντων ταυτὴν ὅσα εἰς πάντας ἡμᾶς καὶ Ὑμᾶς εἶναι γνωστά. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ὅτι κατὰ τὸν προηγηθέντα τοῦ παρόντος 20μηνον κατὰ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν σκληρὸν διωγμὸν, ὑπέστησαν ὑπομείναντες γενναίως καὶ οὗτοι τὰ δεινὰ τοῦ διωγμοῦ, τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τῆς ἐξορίας.

Πλὴν ὁμως...

«Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται» εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν. Συνέβη καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρω δύο παλινφρόνησαντας Ἐπισκόπους, ὅτι ἀναφέρει ἡ Ἱστορία περὶ τοῦ Λατινοφρονήσαντος Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου, ὁρθοδόξου ἐξ ἀρχῆς ὄντος καὶ πολλὰ καὶ γενναῖα εἰπόντος καὶ γράψαντος ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατὰ τῶν Λατίνων, ἐνεκα τοῦ ὁποῦ καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν φυλακὴν ὑπὸ τοῦ λατινόφρονος Αὐτοκράτορος· ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενος καὶ δαλιάζας τὴν φυλακὴν ἀφ' ἐνός, πλησθεὶς δὲ τῶν χειρῶν χρυσοῦ ἀφ' ἐτέρου, καὶ λαβὼν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἀναβιβασθῇ εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης γενόμενος, εὐθὺς ὥς δεχθῇ ὡς ὁρθὰ τὰ αἰρετικά φρονήματα τῶν Λατίνων, δειλασθεὶς ἐξ ὅλων αὐτῶν ἐξώμωσε, *φευ! ὁ ταλαίπωρος*, διὰ μᾶς λατίνος καὶ πικρὸς διώκτης τῶν Ὁρθοδόξων γενόμενος.

Αὐτὰ ἀκριβῶς συνέβησαν καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρω δύο ἡμετέρους Ἐπισκόπους Χριστοφόρον Χαντζῆν καὶ Πολύκαρπον Λιώσην καὶ ἡ *Ἱστορία ἀντιγράφεται, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.*

Πλὴν θαρσεῖτε πάντες.

Διότι:

Ὁ Κύριος ἐπιβλέπων ἀνωθεν καὶ ἀποδίδων δικαίως ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, θὰ ἀμείψῃ καὶ τούτους κατ' ἀξίαν καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ καὶ πολὺ μᾶλλον ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ. Ἐξ ἡμῶν δὲ πάντων δὲν πρέπει οὐδεὶς νὰ πτοηθῇ ἢ καὶ νὰ κλονισθῇ ἐκ τῆς προδοσίας αὐτῶν ταύτης. Διότι τὸν ἱερὸν ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα ἐπιβλέπει, ἐνισχύει καὶ εὐλογεῖ ὁ Κύριος ἡμῶν ὁ εἰπὼν «*ὥς ἂν παρέλθῃ ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἵδμεν ἐν ἡμῖν κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ Νόμου*». Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος *Ἰσταται ἀκλόνητος, στέλλος ὁ καλαίμαχος ἀγωνιστὴς ὁ Πανιερώτατος καὶ ἅγιος Πρεσβυτέρος ἡμῶν πρ. Φλωρίνης καὶ Χρυσόστομος*, καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ πάντες οἱ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἀγῶνος γενναῖοι ἀγωνισταί. Κληρικοί καὶ λαϊκοί, συνεχίζοντες μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ τῆς αὐτῆς πίστεως ἐν ἀγαστῇ συμφωνίᾳ μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ὁρογανώσεως. *Ἀλλ' ὅστε οἱ ἀποστατήσαντες δύο Ἐπισκοποὶ δὲν ἐποίησαν ἡμᾶς Παλαιοημερολογίτας, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἀπ' ἀρχῆς ὄντες Παλαιοημερολογίται ἐφέραμεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἤδη ἀπεσκόρθησαν.* Ἐπομένως θάρρος καὶ «*δυνατὸς ὁ Θεὸς ἐρεῖραι ἐκ τῶν λίθων τέκνα τῷ Ἀβραάμ*» (Λουκ. Γ' 8).

Τὰ ἐπὶ τὰ δέκατα τοῦ ὁρθοδόξου χριστιανικοῦ κόσμου ἀκολουθοῦσι τὸ Πατρισταδότον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον. Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἡ Μήτηρ καὶ πρώτη τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἀκολουθεῖ τὸ Ὁρθόδοξον Ἡ-

μερολόγιον. Ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου ἐγεννήθη, ἐβαπτίσθη, ἐσταυρώθη, ἐτάφη, ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ὁπόθεν ἐξεληθόντες οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι διέδωκαν εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον τὸ φῶς τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ εὐαγγελικῆς ἀληθείας, τηρεῖται καὶ ἀκολουθεῖται τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον.

Τὸ «*Ἄγιον Ὅρος*» Ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνθα εὐρίσκονται οἱ ἄνθρωποι τῆς προσευχῆς καὶ τῆς διηγενοῦς μελέτης ἐν τῷ Νόμῳ τοῦ Θεοῦ, *τηρεῖ καὶ ἀκολουθεῖ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον*, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπολιτεύθησαν καὶ πάντες οἱ ἀπὸ Χριστοῦ καὶ ἄχρι τοῦ ἔτους 1924 τῷ Θεῷ εὐαρεστήσαντες. *Δειξάτωσαν ἡμῖν καὶ οἱ νεοημερολογίται τοὺς Ἅγλους τῶν !!! Ἄλλ' οἱ παραβάται τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας ὅποιοι εἰσι καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες Ἐκκλησιαστικῶς τὸ νέον ἡμερολόγιον, μόνον τὰ ὑπ' ἐκείνων ὁρισθέντα ἐπιτίμια, ἀφορισμοὺς καὶ ἀναθέματα κληρονομοῦσιν, ὅχι ὅμως ποτε καὶ εὐλογίαν Θεοῦ.* Ἐνῷ διὰ τοὺς ὁρθοδόξους χριστιανούς λέγει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος «*εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε ἵνα εὐλογίαν κληρομήσητε*» (Α'. Πέτρο. Α' 9).

Ἄς θελήσωμεν ὅθεν νὰ ἀξιωθῶμεν καὶ καταταγῶμεν μετὰ τῆς μερίδος τῶν εὐαρεστησάντων τὸν Κύριον Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, τῶν Ὅποιων καθημερινῶς ἐπικαλούμεθα τὰς εὐχὰς καὶ τὰς πρὸς τὸν Θεὸν προσβίαις. Τί προτιμώτερον; *Νὰ καταταγῶμεν μετὰ τῶν Ἁγίων Βασιλείου, Γρηγορίου, Χρυσόστομου, Δαμασκηνοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίων*, παιδαρχοῦντες αὐτοῖς καὶ ἀκολουθοῦντες τὰ προσταγματα αὐτῶν, ἢ νὰ καταταγῶμεν μετὰ τῶν σημερινῶν παραβατῶν τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Πατρικῶν διατάξεων, τοὺς ὁποίους ἠθέλησαν διὰ τὸν Α ἢ τὸν Β λόγον νὰ ἀκολουθήσωσι, καὶ ἠκολούθησαν—οὐδέποτε ὅμως ἀνεπηρεάστως—καὶ οἱ δύο πρώην *Ἐπίσκοποι ἡμῶν Χριστοφόρος Χατζῆς καὶ Πολύκαρπος Λιώσης*, περὶ τῶν ὁποίων δυνάμεθα ἀνενδοκίμως νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ Ἀποστολικὸν «*ἐξ ἡμῶν ἐξήλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν*» (Α' Ἰωάν. Β' 18—19).

Οὐδὲν θαυμαστὸν ἐὰν διωκόμεθα καὶ ἐὰν διώκηται ἡ Ὁρθοδοξία τὴν σήμερον. Ἀπὸ συστάσεως κόσμου ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀρετὴ κατεδιώχθη. Πλήρης παραδειγμάτων ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Διαθήκη. Αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς τῆς Πίστεως ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπὶ γῆς ἐν σαρκὶ ἐπιδημίας αὐτοῦ ἐξ αὐτῶν τῶν παραγάνων κατεδιώχθη θανατωθεὶς τελευταῖον *ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἔχουσιν αὐτοῦ*» (Α' Πέτρο. Β' 21),

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι διὰ πολλῶν θλίψεων καὶ διὰ πικρῶν θανάτων πάντες ἐξήλθον τῆς παρουσίας ζωῆς, ἀφίσαντες καὶ εἰς ἡμᾶς ἐγγράφος τὴν ρητὴν ὑποθήκην, ὅτι «*καὶ πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβεῖς ἔσθιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται*» (Β' Τιμοθ. Γ' 12).

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἅγιοι Πάντες... ἄλλοι ἐτυμπανίσθησαν ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν

ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς. Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπικρίσθησαν, *ἐν φόνῳ μαχαίρας ΑΠΘΑΝΟΝ*» (Ἑβρ. ΙΑ΄. 33—40). Τούτους ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀκολουθήσωμεν ἐὰν θέλωμεν τέκνα αὐτῶν νὰ ἀποκαλώμεθα, καὶ μετ' αὐτῶν αἰώνως νὰ ζήσωμεν.

Κατὰ τὸν Ζ μ. Χ. αἰῶνα ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς αἵρέσεως τῶν Μονοθελητῶν καὶ οἱ 4 Πατριάρχαι ἠκολούθησαν τὴν αἵρεσιν ταύτην, καὶ μόνον εἰς ἀπλοῦς Μοναχὸς—ὁ *Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς*—ἀντιτάχθη κατ' αὐτῆς, θριαμβεύσας ἐν τέλει διὰ τῆς συγκροτήσεως τῆς ΣΤ' Οἰκουμένης Συνόδου τῆς καταδικασθεῖσης καὶ τὴν αἵρεσιν καὶ τοὺς αἱρετικούς ὁκαδοὺς αὐτῆς. Τὰ αὐτὰ συνέβησαν καὶ ἐπὶ τῆς Εἰκονομαχίας διαρκεσάσης περὶ τὰ 120 ὁλόκληρα ἔτη. Ὁ δὲ Ἀρειανόφρων Αὐτοκράτωρ Οὐάλης μεταβάς εἰς τὴν μεγαλοῦπολιν Ἀντιόχειαν, διέταξε νὰ ἀνοιγῶσιν οἱ Ναοὶ τῶν εἰδώλων, αἱ συναγωγαὶ τῶν Ἑβραίων καὶ ὅλων τῶν αἱρετικῶν, καὶ μόνον οἱ Ναοὶ τῶν Ὁρθοδόξων νὰ κλεισθῶσιν, ὥς ἀναφέρουσιν οἱ σύγχρονοι αὐτῷ Ἱστορικοί. *Ἀντιγραφὴ λοιπὸν τῆς Ἱστορίας*. Καὶ σήμερον : Οὐνιτῶν, Παπιστῶν, Προτεσταντῶν πάσης ἀποχρώσεως, συναγωγὰς Χιλιαστῶν, Μασσῶνων, Ἑβραίων στοαί, Μωαμεθανῶν Τεμένῃ κλπ. ὅλα ἐλεύθερα, ὅλα ἀνοικτά, καὶ μόνον οἱ Ναοὶ τῶν Ὁρθοδόξων κλειστοί, καὶ ἡ Ὁρθοδοξία ἐν διωγμῷ !!! καὶ αὐτὸ σημαίνει : *ὅτι μόνον ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια*. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστὸς «χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». (Ἑβρ. ΙΓ' 8).

Θαρσεῖτε λοιπὸν

Ἀνδρίζεσθε καὶ κραταιοῦσθε

Ἀνάκιος Παπᾶς, Εὐγένιος Λεμονῆς, Παρθένιος Σιουρλῆς, Ἀρτέμιος Ξενοφωτεινός, Ἰλαρίων Οὐζουνόπουλος, Λογγῖνος Χατζηστεφάνου, Παντελεήμων Τσαλούπης, Μετροκούριος Καλοσκάκης, Παῖσιος, Φιλοκαλλίω τᾶκης, Αὐξέντιος Πάστρας, Παῖσιος Εὐθυμιάδης
Ἀρχιμανδρίται

Ἀνδρέας Κωνσταντινᾶκος, Σωτήριος Τσιόγκας, Κωνσταντῖνος Παπαντωνίου Ἱερεῖς

Ἀντώνιος Μουστάκας, Μάρκος Χανιώτης Μοναχοί

Ἐξ ὀνόματος ὅλου τοῦ Παλαισημερολογιτικοῦ Κλήρου

ΟΙ ΔΥΟ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Μᾶς ἐλύπησε βεβαίως ἡ ἐκ τῆς παρατάξεώς μας ἀποχώρησις τῶν δύο ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως καὶ Διανλείας, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐξένισε, διότι οὗτοι μὴ ἐξεληθόντες εἰς τὸν Ἀγῶνα μᾶς ἐκ πίστεως, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ καμφοῦν ἐὰν ἐπετύγγανον τὴν ἀναγνώρισιν ἐκ μέρους τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τοῦ Ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ τῶν.

Προσχωρήσαντες εἰς τὴν παρατάξιν μᾶς ἐκ συμφέροντος, ὥς ἐκ τῶν ὑστερῶν φαίνεται, ἐτιμήθησαν παρὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ

Ἐπισκόπου, ἀλλὰ μὴ πιστεύσαντες, εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος εἰς ὃν ἐξῆλθον, δὲν ἠνέχθησαν τὴν στήθεσιν τῆς ἐλευθερίας τῶν, δι' ὃ, καὶ ὅτε ἔκριναν ὅτι δὲν θὰ ἦτο δύσκολον ν' ἀναγνωρισθῇ ὁ Ἐπισκοπικὸς βαθμὸς τῶν πρὸ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ὑποβαλλόντες αἴτησιν μετανοίας, ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν ἴδιον ἔμμετον, ἀλλ' ὅταν εἶδον ἐπὶ ἔτη τὴν Ἱεραρχίαν βύουσιν τὰ ὅσα εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν ὅπως τοὺς ἀναγνώρι θῇ ὁ βαθμὸς, ὃν παρ' ἡμῶν ἔλαβον. μὲ ὅσιν εὐκολίαν ἔφυγον ἀπὸ ἡμᾶς μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὴν παρατάξιν μᾶς, εἰς ἣν τοὺς ἐδέχθη ἡ μακροθυμία καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Ἀρχηγοῦ μᾶς Πανιερωτάτου Μητροπολίτου π. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου.

Δυστυχῶς ἡ συγχώρησις τῆς ὁποίας ἔτυχον ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχηγοῦ μᾶς δὲν τοὺς συνεκίνησε.

Ἐξῆσαν ἐπὶ ἔτη ἐκ τοῦ ὑστερηματός μας, καὶ δὲν τὸ ἐξετίμησαν. Περιεβλήθησαν παρ' ἡμῶν μὲ σεβασμὸν καὶ ἀφοσίωσιν, καὶ ἐν τούτοις μᾶς ἐπότισαν ἀντὶ Μάνα, χολὴν τοὺς ἐνεπιστεύθημεν τὴν διαχείρισιν τοῦ Ἀγῶνος μᾶς, καὶ οὗτοι λησμονήσαντες τὰ πάντα, ὅταν ἐπείσθησαν ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἐπετύγγανον τοῦ σκοποῦ τῶν, διὰ δευτέραν φορὰν μᾶς ἐγκατέλειψαν.

Δὲν μνησικακοῦμεν, διότι τοιοῦτοι δὲν ἔπρεπε καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν θέσιν εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν Ὁρθοδόξων θεσμῶν Ἀγῶνα· εὐχῆς ἔργον θὰ πράξουν καὶ ὅσοι δὲν πιστεύουν εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ Ἀγῶνος εἰς ὃν ἐξῆλθον, καὶ ὅσοι δειλιάζουν πρὸ τῶν ἀγτισυνταγματικῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζει ἡ Κυβέρνησις κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κατ' ἡμῶν, νὰ ἐπιστρέψουν πλησίον ἐκείνων, οἵτινες διὰ τοῦ τελευταίου Νόμου τὸν ὁποῖον ἐψήφισαν τοὺς ὑπόσχονται ὕλιν ἀγαθὰ.

Ἡμεῖς δὲν τοὺς ὑποσχόμεθα ἄνεσιν οὐδ' εὐμάρειαν ἀλλὰ τοῦναντίον στερήσεις, φυλακίσαις ἐξορίαν καὶ ὅσα ὁ νοσηρὸς ἐγκέφαλος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἐπινοήσει.

Εἰς τὴν παρατάξιν μᾶς δὲν ἔχουν θέσιν οἱ συμφεροντολόγοι οἱ καιροσκόποι, οἱ δειλοί, οἱ προδῶται

Τὸ Μητρώον μᾶς πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ τὰ δνόματα τῶν πραγματικῶν Ἀγωνιστῶν, καὶ μόνον τοιοῦτοι θὰ μείνουν πλησίον μᾶς.

Ὁ Ἀγὼν μᾶς δὲν ἐπιτρέπει συγκαταβάσεις καὶ οἰκονομίας καὶ τὸ γνωρίζουν ὅσοι ἐκ πεποιθήσεως ἐνισχύουν τὰς προσπάθειάς τοῦ Μάρτυρος Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου π. Φλωρίνης Κυρίου Χρυσοστόμου, τοῦ βράχου τούτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἰδραύνονται αἱ λυσσώδεις ἐπιθέσεις τῶν σχισματικῶν Ἀρχιερέων μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν.

Ἀληθῶς! Τοιοῦτος Ἀρχιερεὺς ἔπρεπε διὰ τοιοῦτον Ἀγῶνα.

Ἀν τὸν παρακολουθήσωμεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποῦ ἐξῆλθε θὰ τὸν ἴδωμεν ἱστάμενον ἀκλόνητον εἰς τὸ πηδάλιον, ὁδηγοῦντα τὴν ἱερὰν ὁλκάδα εἰς τὸν προορισμὸν τῆς.

Τὶ ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν ἡμεῖς ἔχοντες τοιοῦ-

τον Ἀρχηγόν;

Ὅταν βλέπωμεν ἓνα πολὺν γέροντα τρεῖς ἀχθέντα ἀγογγύστως εἰς ἐξορίαν, ὅταν ἀναλογισθώμεν τὰς πικρίας τὰς ὁποίας ἐποιήσθη, τὰς ταλαιπωρίας καὶ τὰς θλίψεις ἃς ὑπέστη, τὰς ἀπογοητεύσεις τὰς ὁποίας ἐδοκίμασε, ἐνῷ θὰ ἠδύνατο χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς ἰδεολογίας του, νὰ ἡσυχάσῃ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐν τούτοις προτιμᾷ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς ταλαιπωρίας παρὰ ν' ἀφήσῃ τὸ ποίμνιόν του ὁρφανὸν τί ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν ἡμεῖς;

Εὐτυχῶς, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ὁργάνωσίν μας ἔχουν συναίσθησιν τῶν καθηκόντων των καὶ τῶν υποχρεώσεων, τὰς ὁποίας τοῖς ἐπιβάλλει ἡ σθεναρὰ στάσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου των καὶ θὰ πράξουν μὲ χριτέλους τὸ καθήκον των, εὐχόμενοι ὅπως ὁ Κύριός μας, χαρίξῃ εἰς τὸν Σεβαστὸν Πνευματικὸν Πατέρα μακρὰ ἔτη ζωῆς διὰ νὰ ἴδῃ ἐπιβραβεύμενον τὸν ἀγῶνα του καὶ νὰ χαρῇ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του, παραδώσῃ δ' ἐν εἰρήνῃ τὴν Ἱερὰν Παρακαταθήκην τὴν ὁποίαν παρέλαβεν ἀλόβητον εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μὲ τοιοῦτον Ἀρχιερέα συγκρίνοντες τοὺς δύο ἀποχωρήσαντας Ἐπισκόπους τοὺς εὐρίσκωμεν τόσον μικροὺς ὥστε δὲν ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀσχοληθώμεν πλέον μὲ αὐτοὺς, ὡς χριστιανοὶ ὅμως εὐχόμεθα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ νὰ καλύψῃ τὴν πράξιν των.

Ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς δὲν θ' ἀνακόψῃ τὴν ὁρμὴν μας ἡ ἀνωτέρω πράξις τῶν ἀποστατῶν Ἐπισκόπων, ἀλλὰ τοῦναντίον θὰ χαλυβδῶσῃ τὴν θέλησίν μας ἐπὶ τὴν Νίκην.

Ἐμμένοντες εἰς τὰς πεποιθήσεις μας πιστεύομεν ὅτι ἐξυπηρετοῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς ὁρθοδόξους θεσμοὺς τῆς ὁποίας θὰ ὑπερασπίσωμεν καὶ διὰ τῆς τελευταίας ρανίδος τοῦ αἱματός μας, ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν δόξαν τοῦ ὁποίου ἐργαζόμεθα, καὶ οὐδεμία δύναμις εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν πιστὴν τήρησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως πετιδόμενοι εἰς ὅσα μᾶς παρέδωσαν οἱ θεοὶ τῆς ἐκκλησίας μας Πατέρες, τῶν ὁποίων τὰς ἀποφάσεις θὰ σεβασθώμεν διὰ νὰ τοὺς ἔχωμεν προστασίας καὶ βοηθοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον μᾶς ἐπέβαλον οἱ καινοτόμοι, καὶ διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὰς ἀρὰς καὶ τὰ ἀναθέματα, ἅτινα ἐξέφερον ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες γενόμενοι ἐπιλήσιμονες τοῦ ὅρκου, ὃν ἔδωσαν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου ἐπρόδωσαν τὴν ὁρθοδοξίαν, γενόμενοι ὑπαίτιοι σχίσματος, δι' ὃ οὔτε αἷμα μαρτυρίου δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ τῆς αἰωνίου καταδίκης ἐὰν δὲν μετανοήσωσι.

Ὅθεν Ἀδελφοί, ἃς συσπειρωθώμεν ὅλοι περὶ τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας Σεβασμιωτάτου πρ. Φλωρίνης καὶ ἃς δεῖξωμεν εἰς Αὐτὸν τὴν ἀφοσίωσίν μας τὴν ἀγάπην, καὶ τὸν ἀπέραντον σεβασμὸν δι' οὗ περιβάλλομεν αὐτὸν ἑτοιμοὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν ἐκεῖ ὅπου θὰ ἀντικρύσωμεν τὴν νίκην.

Θάρος Ἀδελφοί μου θὰ νικῶμεν!

ΑΛ. ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΣ
ΠΑΝΑΓ. Δ. ΜΠΕΝΗ-ΨΑΛΤΗΣ

Ἡ ΦΩΝΗ ΕΝΟΣ ΑΚΡΑΙΟΥ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Ἡ ρ ὁ ς

Ἦν Ἀ)σιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» Ἀθῆνας

Προερχόμενος ἐκ Δράμας ἀφίχθη εἰς Κομοτινὴν τὴν 24 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Π)τος μας Αἰδεσ. Ἱερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν μελῶν μας. Κατὰ τὴν τριήμερον διαμονὴν του καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας ἐκήρυξε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐξυπνέτησε θρησκευτικῶς τὰ μέλη μας καὶ ἐβάπτισε τὸ ἄρρεν τέκνον τοῦ μέλους κ. Ἀριστομένους Πασπαλά. Ἀνάδοχος παρέστη ἡ κ. Οὐρανία Εὐαγ. Καλτσούνη ὀνομάσασα αὐτὸ Εὐάγγελον. Ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Ναὸν ὅπου ἐγένετο τὸ μυστήριον τῆς Βαπτίσεως ἐν μέσῳ πυκνοῦ Ἐκκλησιάσματος καὶ προσκεκλημένων μὲ ψαλμωδίας ἅπαντες μετέβημεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς οἰκογενείας τοῦ νεοφωτιστοῦ, ὅπου οἱ γονεῖς ἐδέχθησαν τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν προσκεκλημένων.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Π)τος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.
Στέφανος Βουτσᾶς

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Τὸ ἡμέτερον Παράρτημα Στυλίδος πρωτοστατοῦν πάντοτε εἰς γενναίας χειρονομίας καὶ ἐνεργείας ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀπέστειλε βαθυστόχαστον ὑπόμνημα ὑπεραμυνόμενον τῶν ἀπόψεων καὶ τοῦ ζητήματος ἡμῶν πρὸς τε τὴν Βουλὴν καὶ τοὺς κ. κ. Βουλευτὰς Φθιώτιδος, Παρνασσίδος καὶ Λοκρίδος, διαμαρτυρόμενον ἐντόνως διὰ καθ' ἡμῶν καὶ τῶν Κληρικῶν ἡμῶν καταδιωκτικὰ μέτρα, ἰδιαίτερος ὁλως διὰ τὸ συνεχιζόμενον κλεισίμον τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἡμῶν ἐν ἡμέραις μάλιστα Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Τὸ ὑπόμνημα ὑπογράφουσιν οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐκείσε Ἐπιτροπὴν Ἀγῶνος ἐκ τῶν Ἀδελφῶν κ.κ. Δημ. Παπαϊωάννου, Γεωργ. Δανιλάτου, Ἰωαν. Μίχα, Ἰωαν. Χαραλαμπίτα, Παναγ. Πολυζώη, Σωτηρ. Κωνσταντίνου, Χρ. Γρεβενοῦ, Εὐστρ. Παπαϊωάννου, Εὐαγ. Ἀθανασίου καὶ Εὐαγ. Δημουλά.

Συγχαίροντες τοὺς Ἀδελφοὺς καὶ ἐπαινοῦντες τὸν ζῆλον αὐτῶν λυπούμεθα διότι ἐλλείπει χώρου δὲν δυνάμεθα ἵνα καταχωρήσωμεν αὐτολεξεῖ τὸ περισπούδαστον ὑπόμνημά των.

Ἐμβάσματα Συνόροισιν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πάτριον Πανάρετον Πατρίδην
Τζῶρες 6 — ΠΑ. Κάνιγγος Ἀθήνας

«Συντρίψατε τὸ Ἐγὼ σας.»

Πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ εἰκὼν τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ὁ κατ' ἐξοχὴν Προφήτης καὶ Θεάνθρωπος ἡμῶν Σωτὴρ προλέγει εἰς τοὺς μαθητάς του τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων· τὰ προλέγει μὲ ἀκριβείαν καὶ προσπαθεῖ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῶν μαθητῶν του καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτούς. Ὡς ἐπίλογον τῆς θλιβεροῦς αὐτῆς προφητείας ἀναφέρει τὸν θρίαινον τῆς Ἀναστάσεως.

Τὸ τελευταῖον αὐτοῦ σημεῖον προκαλεῖ τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου. Παρουσιάζονται ἔμπροσθέν του καὶ ζητοῦν δόξιν καὶ τιμὰς ἐπιζήλους, λαμπράν ἀποκατάστασιν καὶ ὑπάτα ὀνόματα «Δὸς ἡμῖν ἵνα εἰς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἰς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου» Μὲ τὸ σιόμα τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου, ὁμιλεῖ ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰς ἀδυναμίας του καὶ τὰ πάθη του· ὁ ἄνθρωπος, ὅστις τὰ πάντα μισεῖ, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν δόξαν του. Εἰς τὴν προσπαθειά του αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος ἀγνοεῖ ἐνίοτε καὶ δεσμούς φιλίας καὶ συνεργάτας καὶ συγγενεῖς. Προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν δυσφορίαν τῶν συνανθρώπων του. «Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου».

Τὸ γεγονός αὐτὸ ὁ Κύριός μας, τὸ ἀντιμετωπίζει μὲ ἐπιεικειαν, μὲ ψυχραιμίαν, μὲ κατανόησιν. Ὡς ἄριστος ψυχολόγος ἀνατέμνει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, τὴν ἐξετάζει μὲ προσοχὴν καὶ μὲ πατρικὴν στοργὴν μαλάσσει τὰς πληγὰς αὐτῆς. Διαβλέπει κίνητρον ὅλων τῶν ἀπάντων κινήσεων τῆς ψυχῆς καὶ πρὸ παντός τῆς πομπῶδους ἐπιδείξεως, τὸν ἐγωισμόν. Ὡ! τὸ ἄθλιον αὐτὸ μικρόβιον κατασιρέφει τὴν εὐγένειαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς· συντρίβει τὴν ἀπλότητα καὶ μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς μαινόμενον τέρας. Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πάθη εἶναι ἀξιοσυμπάθητα· δι' ὅλα τὰ πάθη εὐρίσκονται λόγοι παρηγορίας. Διὰ τὸν ἐγωισμόν ὅμως δὲν ὑπάρχουν δικαιολογία.

Ἡ δύναμις τῆς σαρκὸς ὁδηγεῖ εἰς τὰς σαρκικὰς ἀδυναμίας! Ἡ οἰκονομικὴ δυσπραγία γεννᾷ μίαν

φιλαργυρίαν ἢ μίαν κλοπὴν. Ἡ ἄμυνα τῆς ζωῆς μας προκαλεῖ ἐνίοτε φόνον. Τὸν ἐγωισμόν ὅμως τὸν γεννᾷ; Μία αὐταπάτη, μία ψευδαίσθησις. «Τὶ ἔχαις ἀνθρώπε, ὃ οὐκ ἔλαβες εἰ δὲ καὶ ἔλαβες τὸ καυχᾶσαι ὥς μὴ λαβών;»

Προσέξατε εἰς τὴν ζωὴν τοὺς διαφόρους τύπους τῆς κοινωνίας! μεταξὺ αὐτῶν θὰ διακρίνετε εὐκρινῶς τὸν ἐγωιστὴν. Νομίζει, ὅτι τὰ γνωρίζει ὅλα. Εἶναι συγχρόνως νομικός, ἱατρός, διανοούμενος, γεωπόνος, τὰ πάντα. Τὸν διακρίνει θράσος· εἶναι προπέτης, αὐθάδης, δὲν ἀφίνει κανένα· τὰ πάθη σεῖράν κατὰ τὴν ὁμίλιν. Εἰρωνεύεται ὁ λόγος. Ἐὰν δὲ τύχῃ νὰ κατέχῃ καὶ ὀλίγας θεησκευτικὰς γνώσεις, τότε γίνεται ἀποκρουστικὸς ἐλέγχων τοὺς πάντας διὰ παραβάσεως.

Ἀλλὰ χριστιανισμός καὶ ἐγωισμός εἶναι ἀντίθεσις ἀσυμβίβαστος. Ὁ χριστιανισμός εἶναι δράσις συλλογικὴ· εἶναι τὸ «ἡμεῖς». Ἐγωισμός εἶναι ἐνέργεια ἀτομικὴ καὶ θρασυτάτη· εἶναι τὸ «ἐγὼ».

Ἐπειδὴ λοιπὸν τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις τοῦ ἐγωισμοῦ, δι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριός μας συνιστᾷ καὶ τὴν ἀνάλογον θεραπείαν. Ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ζεβεδαίου βροντοφωνεῖ «Ὡς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ἡμῶν διάκονος καὶ ὡς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος ἔσται πάντων δοῦλος». Τὶ νοσταλγεῖς ἀνθρώπε; μεγαλεῖα καὶ πρωτεῖα; Εἶναι δυνατόν νὰ τὰ ἀποκτήσῃς! Μὲ ἓνα τρόπον μοναδικὸν ἀλλὰ καὶ ἀποτελεσματικόν.

Μὲ τὴν μέθοδον τῆς ταπεινώσεως, μὲ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ πλησίον «ἔσται ὑμῶν διάκονος».

Ἀναγνώστα! Πρόσεξε τὰ κατανόησις τὴν σύστασιν εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν εὐρύτητα. «Διάκονος καὶ δοῦλος» ἡ ποστολὴ Ἱερὰ! Διάκονος καὶ δοῦλος δὲν εἶναι ὁ ἐπιστήμων, ὅστις εἰς τὴν ἀφάνειαν τοῦ ἐργαστηρίου του, καταπολεμεῖ τὰ μικρόβια διὰ τὸ ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπότητος;

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Π ε ρ ο ς

Τὰ ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους

Παραρτήματα Ἡμῶν

Φέρομεν εἰς γνῶσιν Ὑμῶν ὅτι ὁ Ἱερός ἡμῶν ἀγὼν, μετὰ τὴν προσχώρησιν ἰδίως τῶν δύο προφῶν Ἀρχιερέων μας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν νεομερολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος, προσέλαβεν δευτάρτην μορφήν. Τοῦτο οὐδόλως πρέπει νὰ πτοήσῃ ἡμᾶς καὶ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ κλονίσῃ τὴν πίστιν ἡμῶν ἐπὶ τὴν τελικὴν νίκην, ἥτις καὶ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἔλθῃ πε-
ριφανῆς.

Ἰσως τοῦτο ἐγένετο κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ὁ Ἱερός ἀγὼν ἡμῶν ἐκ τοιούτων στοι-
χείων. Μετὰ τὴν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ μὲ ἀρχη-
γὸν τὸν Ἅγιον Πρόεδρόν μας κ. Χρυσόστομον, ὅ-
στις ἴσταται ὡς ἀκαθάρετος πύργος, θέλωμεν ἐξα-
κολουθήσῃ τὸν ἱερὸν τοῦτον ἀγῶνα, μέχρις οὗ φέ-
ρομεν αὐτὸν εἰς αἶσιον πέρας.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, διὰ τὸν ὁποῖον εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ δώσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας ἀκόμη, καλοῦμεν καὶ ὅλους ὑμᾶς.

Ἄς ἐνωθῶμεν ὅλοι ὡς μία ψυχὴ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἠνωμένοι, μὴ παύσητε τὰς διαμαρτυρίας διὰ τοῦ τύπου καὶ ὑπομνημάτων πρὸς τε τοὺς βουλευτάς σας καὶ τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὸν τόσον ἀδίκως ἐξαπολυθέντα ἐναντίον ἡμῶν ἀγριὸν διωγμὸν.

Καὶ πρέπει νὰ ἐννοήσωσι Κυβερνήσεις καὶ Ἀρ-
χειπισκοπὴ ὅτι ὁ παλαιομερολογιτικὸς κόσμος οὐ-
δόλως ἐκλονίσθη ἀπὸ τὴν λιποταξίαν τῶν δύο τέως ἐπισκόπων.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν ἐν ἀγάτῃ Χριστοῦ.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Π. Γιαννόπουλος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Κων. Λιανδρ

Τὰ Μέλη

Δημ. Κυριακόπουλος, Δ. Λαμάσκος, Ἀγγ. Ἀντι-
νόπουλος, Ἀλ. Σταυριανός, Κ. Νικολακόπου-
λος, Γ. Τζιμόπουλος, Γ. Κόττης, Κων. Θεοφά-
τους, Μιχ. Γάκης, Στ. Ἀλλοίμονος, Παν. Χρο-
νᾶς, Ἀντ. Ἀσούτης, Γ. Φραγκογιάννης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Περιέχοντα ἅπαντα τὴν ἀπὸ τοῦ Ὁρθρου τῆς Μεγ.
Δευτέρας μέχρι καὶ τῆς ΚΥΡΙΑΚΗΣ τοῦ ΠΑΣΧΑ
Ἀκολουθίαν, ἐκδοθεῖσα ἐκυκλοφόρησεν «Ἡ ΜΕΓΑΛΗ
ΕΒΔΟΜΑΣ» εἰς σχῆμα εὐχρηστώτατον, δίχρωμος, ἐπὶ
χάρτου ἀρίστου διὰ χαρακτῆρων λαμπρῶν καὶ σελ. 328
χρήσιμος διὰ πάντα ὁρθόδοξον χριστιανόν. Πωλεῖται καὶ
εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν ἀδελφὸς μὲν 30.000, δεδεμένη δὲ 40.000
δραχμῶν ἀνεὺ τῶν ταχυδρομικῶν ὄντων 3.000 δραμ.

Κυριακοβραδύτης ἀμετακίνητος

Οἱ μητροπολίται Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος καὶ Σάμου κ.
Βιρηνάος ἐπισκέφθησαν τὸν Ἱερεὴν τῆς ἀγωνιζομένης
Ὁρθοδοξίας, πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομον, «καὶ ἐξήτη-
σαν ἀπὸ αὐτῶν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλη-
σίας», δηλαδὴ νὰ ἀγνηθῇ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐπόμενον ἦτο
νὰ ἀπορρίψῃ μίαν τοιαύτην πρότασιν. Ἡ στάσις του αὐ-
τῇ μᾶς ἐνισχύει καὶ μᾶς διδάσκει σαφῶς, ὅτι τὸ ὀρθαιότε-
ρον καὶ εὐγενέστερον ἰδανικὸν τῆς παρουσίας ζωῆς εἶναι
ἡ σταθερότης, ἡ συνέπεια καὶ τὸ θάρρος τῆς γνώμης.

Στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου

Νέα μέτρα ἀπειλεῖ ἐναντίον μας ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλη-
σία. Δὲν μᾶς ποσοῦν. Θὰ τὰ ἀντιμετωπίσωμεν μετὰ σύμ-
πνοιαν καὶ μαχητικότητά. Ἐνα πρᾶγμα δὲν ἀνεχόμεθα :
βίαν καὶ ἀπειλήν. Καὶ ἕνα πρᾶγμα μᾶς ἐπηρεάζει ἡ κα-
τανόησις καὶ ἡ καλωσύνη.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Ἐπανήλθομεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Ὁρθοσκευτικῆς τρο-
μοκρατίας. Οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται καὶ πεθαίνουν χω-
ρὶς αἱ καθιερωμένοι εὐχαὶ τῆς ἐκκλησίας νὰ τοὺς συ-
νοδεύουν εἰς τὴν αἰώνιον κατοικίαν τους.

Οὕτως εἰς Μενίδιον Ἀττικῆς ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη
ἀνεὺ νεκρῶσιμου ἱερολογίας ὁ ἀδελφὸς Γεώργιος Φ.
Φράγκος. Ἀντὶ δὲ ἱερέως ἐσυνώδευσε τοῦτον ἀπόσπα-
σμα χωροφυλάκων διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸν ἱερέα μας
νὰ ἀποδώσῃ τὰς καθιέρωμένας ἐκκλησιαστικὰς εὐχὰς
πρὸς τὸν μεταστάντα.

Τὸ αὐτὸ ἐπανελήφθη καὶ ἐν Ἀθήναις μετὰ τὸν ἀπο-
βίωσαντα ἐκλεκτὸν ἀδελφὸν καὶ τέως σύμβουλον τῆς
ΠΘΕΟΚ Τριαντάφυλλον Κοντογιώργην.

Αἱ ἀνωτέρω περιπτώσεις καὶ πλείους ἄλλαι πα-
ρόμοιαι ἐπαναλαμβάνόμενα καθημερινῶς τραυματί-
ζουν θανάσιμως τὸ γόητρον παντὸς διατάσσοντος ἡ
ἐκτελοῦντος αὐτάς.

Καὶ οἱ μὲν ἀδελφοὶ πιστεύομεν, ὅτι θὰ εὕρουν τὴν
πρέπουσαν δικαίωσιν ἀπὸ τὸν Πανάγαθον Θεόν, τὸ
ἐγκλημα ὅμως τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἱ ὅποιοι μετὰ τὸ
μικρὸν τῶν ἀνάστητα ἐμποδίζουν τὴν ἐκκλησίαν νὰ ἐ-
κτελέσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου μας θὰ τοὺς βασανί-
ζῃ αἰωνίως.

Ἄς προσέξουν λοιπόν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ Ἀδελφοί, ὅτι ὁ Πνευματικὸς
Πατὴρ Ἀκάκιος ἐξομολογεῖ εὐρισκόμενος ἐνταῦθα
ἐκάστην Δευτέραν καὶ Τρίτην.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ λαμβάνωσι σχετικὰς πλη-
ροφορίας ἐκ τῶν Γραφείων ἡμῶν.

Συγχρόνως εἰδοποιοῦνται ὅτι ὁ Ἱερομόναχος
Γοργόνιος Ριζίκης εἶναι ἐστερημένος τῆς εὐλογίας
τοῦ Ἁγίου Προέδρου ἡμῶν καὶ ἐπομένως ἀργὸς πά-
σης ἱεροπραξίας, δι' ἀπειθείαν καὶ ἀσεβῆ συμπερι-
φορὰν πρὸς τὴν προϊσταμένην αὐτοῦ Ἐκκλησία-
στικὴν ἀρχήν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

ἡμετέρας : Ἀγγεῖλος Ἀντωνόπουλος

Τετάρτῃ 6. (πλ. Κόνιγγος) — Ἀθήναις

Υπεύθυνος, ἡμετέρας : Γεώργιος Σαραντῆν

Φωτοτυπῶν καὶ 33 — Ἀθήναις